

Vapaaherra Vatsersrönni
oli aatelissukua.
Hän oli äverä äijä,
patruuna paremman piirin
kaupungissaan kaunoisessa.

Tuo herraskainen kutale
oli kiivas, myös kireä,
leveä periltä leuan
sekä vatsan vankanlaisen.

Herra Valfriid Vatsersrönni
koitti laulaa suomen suohon,
ylisti rusoa ruotsin,
kieltä vanhan valloittajan.

Puhuessaan kieltä kansan
tuop´on Valfriid Vatersrönni
hulluruohoa pureksi,
eipä ensin ymmärtänyt
kielen sorjan soljumista.

Ei nouse rutina ruotsin
kanteleitten karkeloihin,
viikinkiviritys viihdy
kielillä somaisen soiton
Tapiolan tanhuvilla,
Kalevalan karjamailla.

Oli miehen aatelisen
tarkoitus elämän tässä;
aivan hinku hiillostava,
kiihkoisa, kipakka huuma
selata setelit suuret,
kaikki mammonat makeat,
vaan ei rummuttaa runoja
tuona kuuna päivänäkä,
aamunaka ainaskana,
tullessa ihanan illan,
ei öinä ajattomina,
ikänäkä ilmoisena.

Herra Valfriid Vatsersrönni
tutki pörssien pörinät,
tarkasti korot koreat,
valuutat vaseti kyllä,

oikein onki optioita
mietiskellen mielessänsä
verokarhun kiertämistä
noilla markan markkinoilla,
kurssivoittojen kujilla.

Riitti aimo ammattia
siis ainakin aatelille,
konsa kilkkivät kolikot,
nousivat setelipinkat.

Mammonansa oopperassa
lauloi sankarisolisti,
raakkui ratki täysin palkein
aariat rujot, rupiset
kansalle mykistyneelle.

Myös mielellään Vatsersrönni
paljonlaisesti pajatti,
lajitteli lauseitansa
kanssa kreivi Krokselsrönnin,
vapaaherra Hekselsrönnin,
arkkipiispa Pikselsrönnin,
ministeri Mikselsrönnin,
vaan eipä puhunut paljon,
sen voipi sanoa niinkin,
jottei juuri laisinkana
tuona kuuna päivänäkä
kanssa Paavo Paakkunaisen
saati Lauri Laatikaisen.

Vapaaherra Vatsersrönni,
tuo ratki rahakas herra,
patruuna pöreän pörssin,
oli mieleltään vakava.

Usein Valfriid-herra mietti,
tuota tuumaili kovasti,
siis harkitsi harmaillansa,
ajatuksiaan asetti
kuin ihan hädissään oisi:
Tuska tuntoonsa kohosi,
konsa pohti kuolemaansa
jälkeen optiosavotan,
pörhähköimmän pörssivoiton.

Niinpä Valfriid Vatsersrönni
antoi oikein fiksun firman
rusnaella ruumisarkun
runsasta ruhoaan varten.

Taitavasti tammiarkku
varustettiin hydraulikoin,
jotta pystyisi pykälän,
kuikitenkin kunnollisen,
ylenemää n ylle muiden.